



כשת עז רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל



שמיני

מתוך ספר לקוטי הלכות

קח-לך עגל בן-בקר לחטאת

(ט,ב)

כתוב אחר פסוק: ויהי ביום השמיני, קח לך עגל בן בקר לחטאת. ופרש רש"י: לכפר על עון העגל. כי עתה נתהפך הכח המכריח ועולה לקרבן שהוא בחינת מה שמעלין עגל בן בקר דיקא לחטאת, כי משם, מבחינת שור ועגל, משם בעצמו השתלשלות יניקת העבודה זרה של עגל שהתגבר מסטרא דשמאל כידוע ששרש היצר הרע מסטרא דשמאלא שהוא בחינת שור ועגל, כמו שכתוב: ופני שור מהשמאל. וצוה ה' יתברך להעלות דיקא העגל לחטאת להפך כח המכריח אל הקדשה, כי אחר כך כששבין נעשה תקון נפלא על-ידי זה דיקא.

כי כל המניעות העוברים על האדם, כלם הם בחינת כח המכריח, שרוצים להכריח את האדם ולהרחיקו מהקדשה. אבל בשמתגברין למשך עצמו תמיד אל שרשו, אל נקדת האמת, אל מקום שנוצב נשמתו משם, ועקר הפל הוא הצדיק האמת, אזי בקל יתגבר על הכח המכריח, כי כח המכריח הוא רק לפי שעה, לפי הזמן שיש לו כח להכריח ולרחק, אבל בסור המכריח ישוב מאליו למקומו ושרשו על-ידי כח המושך, שהוא נשאר קים לעולם.

יע-ל-כן כשיתגבר להמשיך את עצמו בריצונו תמיד אל נקדת האמת, ששם עקר כח המושך האמתי, אזי בודאי יתבטל כח המכריח וישוב אל מקומו האמתי, ואז יהיה לו טובה גדולה מה שהיה לו כח המכריח שהיה מרחיקו, כי רק בשביל זה בא לעולם, שיעסק במלחמה זו ובאמנות זאת, להגביר כח המושך על כח המכריח, ואז נעשה מזה כלים נפלאים ותקונים גדולים, כמו שנראה בחוש גם בגשמיות, שרב האמנות של הכלים הנפלאים שנושעים בחכמה גדולה, שקורין "מאשינעס", הכל הוא על-ידי חכמת כח המכריח וכח המושך, וכן במלאכת המורה-שעות ושאר כלים נפלאים, כמבאר בפנים.

יכמו-כן גם ברוחניות, כי טבע הנשמה להיות נמשכת תמיד אל שרשה העליון, ששם כח המושך האמתי, אך הכריחו אותה לירד לזה העולם, שכלו בכלל הוא בחינת כח המכריח נגד הנשמה שנסופה ותשוקתה תמיד נמשכת למעלה לשרשה, אך כל כונתו יתברך כדי שתתגבר בכח המושך על כח המכריח, ואז תהיה מושכת אחרים עמה ואחרים לאחרים, כמו הגלגלים והאופנים של הכלים הנ"ל.

יכל מה שמתגבר כח המכריח ומרחיק ביותר, נעשים על-ידיה כלים נפלאים יותר

ויותר, למי שבקי בהאמנות לכון המדה איך להגביר כח המושך בחכמה נפלאה שיפעל פעולת אמנותו. (הלכות יום-טוב ה', אותיות א' ג')

וכל-השרץ השרץ על-הארץ

(יא,מא)

ופרשו רבותינו ז"ל: כל זמן שלא פרשו מתרין באכילה - עיין רש"י

כשהמחשבה רוחשת וחושבת בדבר שבקדשה, בבחינת "רחש לפי דבר טוב", אזי יש כנגד זה קלפת תולע, שהוא בחינת קלפת עשו, שממנו נמשכין כל המחשבות המזהמות מאד שהם בבחינת זהמת הנחש, בבחינת זהמת כל התולעים ושקצים ורמשים, שהם בזויים ושקוצים ונמאסים מאד וכרוכים מאד אחר כל דבר ומצויים בכל מיני מאכל ומשקה. והקלפה הזאת מבקשת מקום לרחש ולשרץ במחשבת איש הישראלי ולכלות ולאבד חס ושלום כל פרי השכל שלו.



יצריך לשמר עצמו ממנה מאד, שלא לתן לה מקום כלל לרחש ולשרץ שם. ואפלו כשבכר חס ושלום התחילה המחשבה רעה לרחש ולשרץ במחו, צריך לשמר מאד שלא לתן לה מקום לפרש ולצאת אל החוץ, רק לגער בו תכף ולברח ממנה, שזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל על התולעים שהשריצו בתלוש, אזי כל-זמן שלא פרשו מתרין, כי אז בתחלת רחישת המחשבה רעה, יכול עדין להפכה לטוב, אם יהיה נזהר שלא להחמיץ מחו במחשבה הזאת ושלא לתן לה מקום לרחש ולפרש חס ושלום. (הלכות תולעים א' לפי אוצר היראה - מחשבות והרהורים, י')

סיפור השבוע

סדר הנסיעה של רבנו ז"ל לארץ ישראל (כט)

ו... וזה האיש, שבזה אותו מאד בסטנבול, נפטר מיד בביאתו לביתו, ושאל האיש הנ"ל, שהיה עמו, את רבנו זכרוננו לברכה: הלא כתיב (משלי יז, כו): גם ענוש לצדיק לא טוב, והשיב לו משל על זה.

ושהיה מלך אחד, ואהב אחד מבני השררות, וקרב אותו, וקרבו בכל מיני אהבה וחבוב, ואחר-כך, כשהגדיל העו נגד המלך, ואמר המלך: תדע, שאף-על-פי שאני אוהב אותך מאד, אף-על-פיהן אי אפשר לי לעבר על דת ומשפט המלכות, ומשפטיך חרוץ למיתה, ותכף צוה המלך לסגרו בכבלי-ברזל, ונתנו בבית-הסהר.

ווהתחיל זה הבן-שררה לציר בדעתו היסורים שלו, שהיה לו מן המיתה, וראה, שצערו לא ימשך זמן הרבה, כי-אם עד שיהרג; אבל כשהתחיל לציר בדעתו צער המלך ראה, שצער המלך יגדל מאד, כי צער המלך יהיה תמיד, כי הוא יודע, שהמלך אוהב אותו מאד, ויהיה לו געגועים גדולים אחריו וצער גדול מאד לעולם; ויהיה לו רחמנות על צער של המלך יותר מצער, וחשב מחשבות איך להציל את המלך מצער, ונתחשב כך: הלא בושא חשוכה כמו מיתה.

ווצוה להשר של התפיסה להכניסו לפני המלך, ואמר אל המלך: האמת ידעתי, כי צערך גדול מצערי, אך אי אפשר לך לעבר על חק ודת המלכות; בכך, זאת העצה היעוצה, שתסבב תחבולות, שיביש אחד אותי בריבים, והבושה חשוכה כמו מיתה, על-כן תראה להוציא מהשבויים גזלן אחד, שדינו להרגה, ואני אתגרה בו, עד שייכעס עלי ויבזה אותי ...

(ההמשך מעבר לדף)

יהודי הוא בן של מלך



כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ט ב,סז)
טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

קראות באב"י הנחל

= תפלה בינו לבין קונו (חלק ג) =

עש ... ויבדח אותי ברבים, ויגיע לי מזה בושח גדולה, ויהיה נחשב כמו מיתה ואחר כך יקחו את הגולן, החיב מיתה בלא זה, וימיתוהו כדינו, והעולם יהיו סוברים, שבשביל שבזה עבד המלך החיב נהרג, ולא יתחלל כבוד המלכות והעבד שלו.

עש כך, לפעמים אחד מבזה את הצדיק, ובאמת הוא עושה טובה גדולה להצדיק, כי מכפר לו על זה מה שהיה חיב להסתלק, ונתחלף על בושח זה, אך אף-על-פי-כן אין זה כבוד שמים, שלא לקח נקמה מזה, שבזה עבד המלך החיב לו מאד; ולענש את זה שבזה את הצדיק בשביל זה — גם-כן לא ניקא קמה, כי גם ענוש לצדיק לא טוב.

עש על-כן הוא יתברך מסבות מתהפך, ומעמיד על הצדיק איש כזה, שהוא חיב מיתה וענש מכבד, וממנע שניהם לפנדק אחד, וזה מבזה את הצדיק, והצדיק נפטר בזה מן דינו כנ"ל, וזה האיש נענש אחר-כך, ונתקדש שם-שמים, שבשביל כבוד הצדיק נענש, ובאמת — גברא קטילא קטל [איש מחיב מיתה הרג], כי כבר הוא חיב ענוש מקדם; ודרכי השם ישרים, ולא עולתה בו ...



אמר לאחד: "תתפלל על כל דבר ותראה איך תצליח". גם אמר: "מי שמתפלל, הוא רואה כל טוב", ועשה תנועה עמקה עם היד כמראה שאפשר לקבל הכל על-ידי התפלה. ואי אפשר לתאר החזק בתפלה והאמונה שהכניס בדבורים האלו, באומר: "יש כבר חיים טובים, אתה יכול להשיג הכל על-ידי התפלה ולא צריך שום דבר אחר, וכמו שפעם אמר בגערה: "העצה זה לא אנשים, העצה זה תפלה, אמונה!"

פעם ר' ישראל חזק יהודי אשר היה בצרות, ולאחר מכן אותו אחד השתדל ביותר דוקא בעשיה גשמית ולא בתפלה, ובשחזור שוב לר' ישראל, אמר לו בגערה: "אני יודע, שהעקר הוא להתפלל". וזה למרות שלא ספר לר' ישראל את מצפונו ורחשי לבו.

בחור אשר לא התחתן לפני גיל עשרים, שאל את ר' ישראל על מה שמוכא בספר המדות (הרהורים מג), שמי שעבר את גיל עשרים ולא התחתן, כל ימיו בהרהורי עברה, ושאלו האם אפשר לתקן את זה על ידי תפלה, ור' ישראל השיב בחיוב, שבנדאי על ידי תפלה יכולין לתקן הכל.

ר' ישראל אמר פעם לפני אחד החברים שהיה עוסק רק בתפלה: "בנדאי העקר הוא הקיום, אבל אם לא לומדים - לא יודעים מה לקיים". (חשוון תשנ"ב - מברשת)

ר' ישראל אמר לאחד שהתיגע לבוא לבקרו, שבכל פעם שזוכים להתראות, נעשים שעשועים בכל העולמות, לא רואים את זה, אבל נעשה דבר גדול. גם אמר באותה שיחה, שר' ישראל קרדונר הוא החיד שזכה שיהיה נכתב התאר 'ברסלב' על המוצבה שלו ...

עצות

ותפילות

התחזקות, ג'

לאחד מאתנו מכל עמך בית ישראל איזה מדה טובה או תקון ובטול איזה מדה רעה, נזכה תמיד להזכיר אחד את חבירו לעוררו ולחזקו ולאמצו לתקן הכל, בחיים חיותינו.

ונזכה כלנו לשוב אליך בתשובה שלמה באמת, לתקן את כל אשר פגמנו מנעורינו עד היום הזה.

ומעתה תהיה בעזרנו שנהיה כלנו כרצונך הטוב באמת, ולא נסור מן רצונך לימין ולשמאל מעתה ועד עולם, ותמשיך עלינו השגחתך בשלמות. (לקוטי תפילות - מתוך תפילה י"ג)

משיבת נפש

(ד) צריך לדעת שהשם יתברך מתפאר אפלו עם הקל שבקלים שבישראל אפלו פושעי ישראל כל זמן ששם ישראל נקרא עליו יש בו התפארות פרטית שהשם יתברך מתפאר עמו. על כן אסור לאדם ליאש עצמו מהשם יתברך אפלו אם קלקל ופגם הרבה מאד חס ושלום כי עדין לא פסק חביבות השם יתברך ממנו כנ"ל ועל כן עדין יכול לשוב לשם יתברך. והעקר הוא על ידי אנשי אמת שהם יכולים למצא גם הטוב וההתפארות שיש אפלו בגורע שבגורעים ולהשיב הכל לשם יתברך: (לקוטי מוהר"ן א' - תורה יז)

(ה) בשצריך האדם לעלות מדרגא לדרגא צריך שיהיה לו זרידה קדם העליה כי הזרידה

היא תכלית העליה. ומזה יכול כל אדם להבין כמה הוא צריך להתחזק בעבודת השם ולא יפול לעולם בדעתו מכל הנפילות והירידות שבעולם כי אם יתאמץ ויתחזק לבלי להסתפל על זה בשום אופן שבעולם אפלו אם יעבר עליו מה, יזכה לבסוף שיתהפכו כל הירידות לעליות גדולות כי הזרידה היא תכלית העליה.

יש בזה הרבה לדבר, כי כל אחד שנפל למקום שנפל נדמה לו שעליו אינם נאמרים דברים האלה, כי נדמה לו שעליו אינם נאמרים, רק לגדולים במעלה, העולים בכל פעם מדרגא לדרגא. אבל באמת תדע ותאמין כי כל דברים אלו נאמרים גם על הקטן שבקטנים והגורע שבגורעים, כי השם יתברך טוב לכל תמיד: (שם - תורה כב)

שבת שלום

וכל הישועות